

Rik (68) had nog 2,5 maanden te leven, tot hij plots telefoontje kreeg van ziekenhuis: "Sindsdien leef ik verder met iemand anders"

N

© Thijs Pattyn

INGELMUNSTER/IZEGEM/IEPER/POPERINGE/DIKSMUIDE/KOKSIJDE - Drinken of roken deed Rik De Backere (68) nooit. Hij leefde als een sportman, maar had een nieuwe lever nodig door een zeldzame ziekte. Na jaren van wachten en aftakelen, had hij nog een paar maanden te leven. "Het leek toen einde verhaal, nu train ik voor Compostella."

Thijs Pattyn

Vrijdag 23 augustus 2024 om 21:31

"Twee maal 16 en twee maal 24 kilometer." Aan de Menenpoort vertelt Rik De Backere (68) vrijdagmiddag trots de afstanden die hij wandelde tijdens de Vierdaagse van de IJzer, die traditioneel in Ieper eindigt met de Last Post.

Rik liet er zijn emoties en tranen even de vrije loop. Vijf jaar lang wachtte hij vergeefs op een nieuwe lever. De man leek ten dode opgeschreven. "Er was geen weg terug nadat bij mij een zeldzame ziekte werd vastgesteld. Ik was net met pensioen", vertelt hij.

"Ik had een leverdonor nodig. Met nog 2,5 maanden te leven leek het einde verhaal. Stappen, spreken, een glas opheffen... ik kon niks meer en zag zo geel als een citroen. Ik was compleet op en had al afscheid genomen. Maar dan kwam dat telefoontje van UZ Leuven: we hebben een nieuwe lever voor u. Sindsdien leef ik verder met iemand anders."

Frank Vandenbroucke

Zijn donor zal Rik nooit kennen, maar hij bedankte de familie wel. "Via het ziekenhuis was dat mogelijk: met een brief, eenmalig en anoniem. En ik ben aanwezig op herdenkingen voor donoren. Ik vind dat ik dat moet doen." Na de transplantatie was de strijd nog niet gestreden. "Leven met een nieuwe lever is niet vanzelfsprekend, maar dankzij mijn sportverleden kan het. Ik werkte als techniker, maar leefde als een sportman tot en met. Buiten mijn werkuren hield ik me bezig met boksen, judo en wielrennen. Waar je rijdt langs Vlaamse wegen, kom je *Backerke* tegen. Dat zei men destijds over mij. Ik fietste en trainde met wielergrootheden als Johan Museeuw en Frank Vandenbroucke. Bij de liefhebbers won ik zelfs kermiskoersen."

Vallen en opstaan

"Ondanks mijn gezonde levensstijl loopt mijn revalidatie met vallen en opstaan. Ik had maanden een pomp in de wonde en bij een breuk van het buikvlies moet ik maanden platliggen en telkens weer opbouwen. Sinds de transplantatie ben ik al drie keer geopereerd en had ik een zevental breuken. Achter het grote litteken op mijn buik zit intussen een net van 27 op 38 centimeter om nieuwe breuken te voorkomen. Niet alleen fysiek maar vooral ook mentaal was dat enorm zwaar. Mijn *sixpack* is nu een ontplofte airbag (*lacht*). Ik kan weer lachen nadat ik veel *gebleit* heb. In het begin was dat moeilijk te aanvaarden voor de spiegel. Ik sta ermee op en ga ermee slapen. Maar vroeg of laat moest ik het van mij afzetten en dat leerde ik met hulp van begeleiding en een praatgroep. Ook met een beperking moet je leren functioneren in de maatschappij."

Eerbetoon donor

Rik werd lid van Transplantoux, een vzw die getransplanteerden samenbrengt en motiveert om gezond te leven, te bewegen en te sporten na een transplantatie. Samen met lotgenoten, familie, vrienden en begeleiders. "Zo zorgen ze goed voor zichzelf, voor lichaam en geest. En brengen ze een eerbetoon aan hun donor, aan wie zij hun hernieuwde leven te danken hebben", klinkt het bij de organisatie. "We bieden hen een uitdaging om het nieuwe leven op te nemen. Soms met vallen en opstaan, maar nooit alleen."

“Leven met een nieuwe lever is niet vanzelfsprekend, maar dankzij mijn sportverleden kan het”

Rik De Backere

‘Skarten’

Met een vlag van Transplantoux op de rug werkte Rik de voorbije recordeditie van de Vierdaagse van de IJzer af in de Westhoek. “Door mijn werk kon ik vroeger nooit deelnemen. Ik zei altijd bij mezelf: als ik het geluk heb van met pensioen te gaan, doe ik mee. Ik wandel met stokken want ik heb nog problemen met mijn evenwicht door de jarenlange vervuiling van mijn bloed voor de transplantatie. Ik beschouw deze prestatie als een goede voorbereiding op een volgend doel: de laatste 125 kilometer tot Compostella. De dokters moeten mij soms wat afremmen: ik zou over de rooie kunnen gaan, maar dat zit in mij, hé. Als sporter heb ik de wil om door te gaan. Er zijn lotgenoten die voorheen nooit aan sport deden en toch goed kunnen bewegen dankzij de nodige motivatie en steun. Ook al heb je het moeilijk, tracht verder te gaan, met vallen en opstaan. *Skarten uit de put*, zoals we bij ons zeggen”, aldus de man, die geboren is in Izegem en woont in Ingelmunster, de bakermat van Yves Lampaert.

Levensverwachting

“Mijn levensverwachting? Het ziet er goed uit, want ik zou de lever hebben van een jonge sportmens. De artsen kunnen deze lever nog voor iemand anders gebruiken als ik binnen tien jaar zou overlijden. Er is altijd kans op dichtslibbing. Dan word ik moe en krijg ik een gele kleur. Daarom moet ik nog geregeld naar Leuven voor controles. Ik ben het ziekenhuis dankbaar en sprak er onlangs voor honderden mensen. De speech werd opgenomen en gaat de wereld rond voor lotgenoten. Dat was enorm emotioneel maar gaf veel voldoening. En kijk, nu sta ik hier als spreekbuis van Transplantoux op de Vierdaagse. Ook met een lach en een traan.”